

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Anden Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 438. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1836_518A_2-txt-shoot-idm26169.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Da imidlertid "Recensjonerne", der altid komme *bagefter* som tyndt Øl, er aldeles spildt paa døde Folks Bøger, der ikke engang kan ærgre sig over dem, vil vi heller, Andre til et godt Exempel, rose Prindsessen fordi hun, skjøndt "med Navnets Fortielse", har opbevaret os et kosteligt Træk af en Latinsk Ridder, som, efterat have aflagt Hyldings-Eden, gjorde sig magelig paa det eneste Sæde i Salen, ved *Siden ad Keiseren*. Hertug *Gotfreds* Broder, *Baldvin*, gik nu vel snart hen og fik ham bevæget til at reise sig, men kunde ikke hindre ham fra at maale Keiseren med Øinene og sige halvhøit paa sit Moders-Maal: hvilken en Tølper, som vil sidde der og brede sig alene, mens saamange ædle Høvdinge maae staae dem trætte! Skjøndt Keiseren ikke forstod et 439Ord deraf, kunde han dog nok see paa Munden, det havde noget at betyde, og var ikke Herre nok over sig selv til at lade, som han ingen Ting mærkede, men kaldte ad Tolken og lod det forgræske. Han tav imidlertid stille og smagde paa det, til Stadsen var forbi, men lod saa Ridderen kalde til Side og spurgte kort, ventelig for at jage lidt Skræk i den næsvise Krabat: *hvem* og *hvorfra* han var? Jeg, svarede Ridderen, jeg er en *Fuldblods-Franke*, og *hvor* jeg er *fra*, mødes tre Veie ved en gammel Kirke, berømt som et Bede-Huus for dem der gaee i *Tve-Kamp*, men jeg har selv længe forgjæves ventet der paa en Mand, som *turde maale sig med mig!* Saa grov en "*Udfordring*" i en saa høflig "*Indklædning*", var Keiseren aabenbar slet ikke belavet paa, thi skjøndt Man nok seer, han i sit Svar vilde efterligne *Franken*, ved at indklæde sin lille *Spydighed* i en *faderlig Formaning*, gjorde han det dog saa bagvendt, at selv hans Daatter synes ikke at have seet Andet end lutter Godhed deri. *Alex* holdt nemlig gode Miner, men beed dog sikkert Tænderne lidt sammen, i det han sagde: velan! har du hidtil ingen Modstander kunnet finde, saa vil du nu faae din Fornøielse, men vil du tage et godt Raad af en Mand, der er *forsøgt* i *Tyrke-Krigen*, da skal du *hverken* være blandt de *Forreste* eller de *Bageste*, men holde dig smukt i *Midten* hos dine kjære Stal-Brødre **Annas Alexiade* S. 300-301.. Triumpherende fortæller *Prindsessen* os vel siden, at denne "opblæste Latiner" maatte selv sande Keiserens Ord, da han i Kæmpe-Slaget ved *Dorylæum*, som en Vove-Hals, i Spidsen af *Boemunds* Fylking, foer ind imellem *Tyrkerne*, men maatte, da hans *fyrretive* Følge-Svende laae slagne omkring ham, og han selv var haardt saaret, vende Rygg og være glad, han slap midt ind i Hæren **Sammest*. S. 317.; 440men vi, som naturligviis er paa alle *saadanne Latineres* Side, tør dog mene, han netop derved kun viiste liden Trang til *Keiserens Erfaring* i Tyrke-Krigen; thi hvor, som vi siden skal see, mangelen stolt Kæmpe baade blegnede og flygtede, er det vist ingen Kryster, som vover sig yderligst og flygter sidst.